

Ali pa mi je včasih bolj ugajalo, da bi bil bolan, slep na primer. Strašno bi bil dober in blag, imel bi posebno lepe in občutljive roke, krasno dušo bi imel in dolgo bi mi ne priznal, da me ljubi. Jaz pa bi ga ljubila zvesto in vdano, da bi ne bil prav nič nesrečen, ker je slep.

Take misli sem mislila takrat; sto življenj sem si izmislila, da bi jih živila. Smešne se mi zde danes one misli, in vendar so mi mile in ljubim jih. Pol z nasmehom, pol ginjena se jih spominjam. Zakaj le vsled teh misli in sanj so bila ona leta tako lepa. Moje resnično življenje je bilo pustó, dolgočasno, brez radosti kakor siv, deževen dan. Nobenega mladega človeka ni bilo razen mene v onih hribih. Kadar sem se smejala, so se srečale moje oči s hladnimi, resnimi pogledi, ki so se čudili mojemu veselju. Imela sem prijeten glas in rada bi bila pela, ali neka napetost, ki je kakor tajinstvena mora ležala nad našo družino, mi je zamorila pesem še v grlu. In če je včasih mladost premočno kipela v meni, da sem se izpozabila in sem skoro nehote na ves glas zažgolela kako smejočo in vriskajočo melodijo, prišla je moja mati, vzdehnila in dejala karajoč: „Kako le moreš peti, ko je toliko skrbi na tem svetu! . . .“ — Umolknila sem in odvadila sem se petju, da je postal moj glas sčasoma hripav. Danes ne znam več peti, a rada bi. — In ne samo pri nas, povsod v teh hribih je bilo življenje težko in trdo. Skrbi so težile vse in vsi so se jih branili molče in temno, ali ubraniti se jih niso mogli. Vso zimo so molčale vasi, in če so po leti fantje v mesečnih nočeh peli tudi po cele ure, so bile njih pesmi žalostne, zategnjene; le včasih so zavriskali in še takrat je bilo, kakor bi vriskali bolj iz kljubovalnosti nego iz veselja. (Dalje prih.)

Uživajva! . . .

— **A**j, ljubček moj,
kako si nevgnan nocoj!
Nič nisi zaspan, ljubček moj. —

Uživajva, uživajva, ljubica,
dokler je čas!
Čuj, ta votli glas:
kako težko, kako strašno
po cesti todi mimó
mrtvaški voz drdra! . . .

Petruška.